

LBRIS

We know
books

CONN IGGULDEN

TOLLINSI

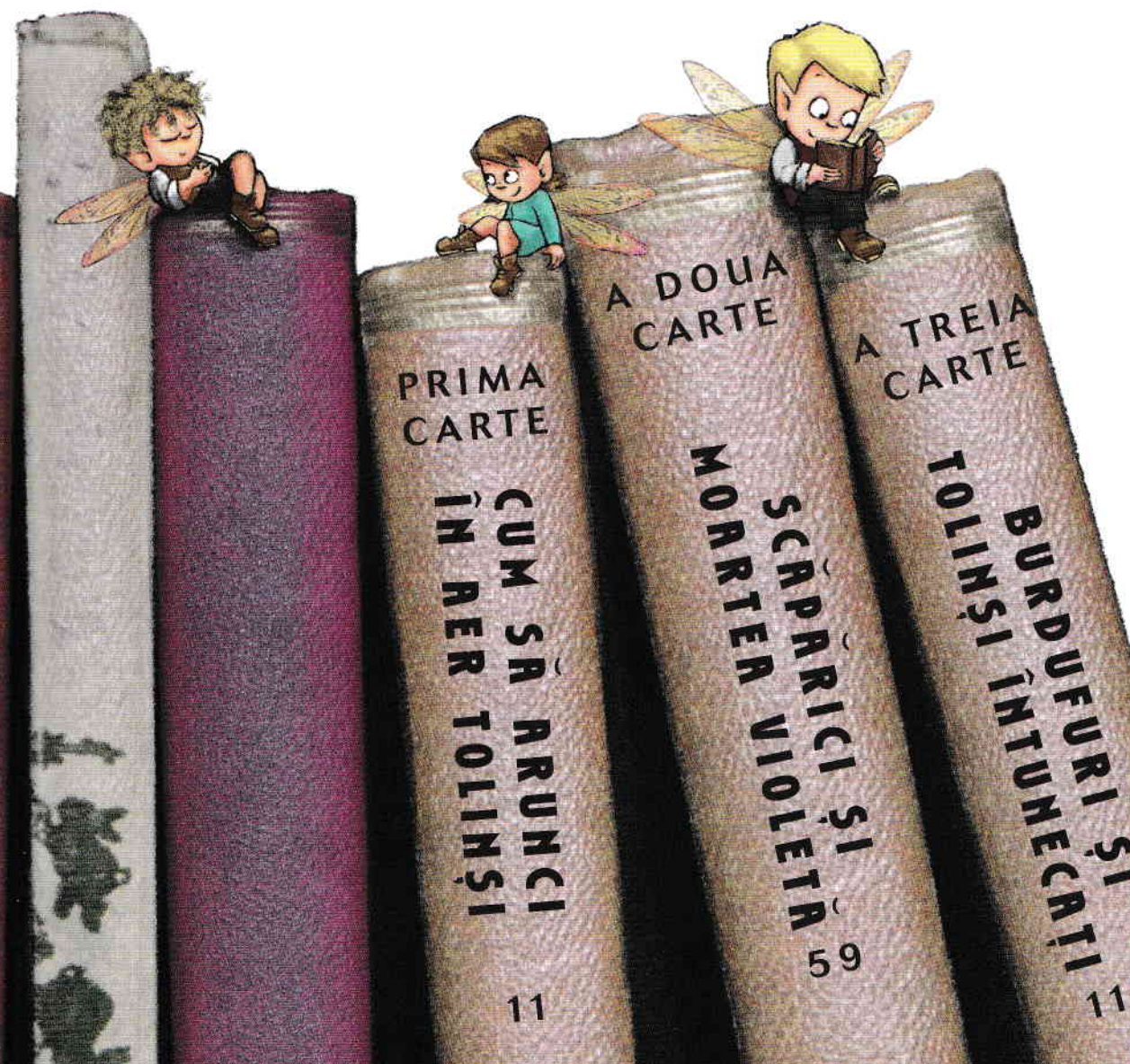
**POVEȘTI EXPLOZIVE
PENTRU COPII**

Ilustrații
LIZZY DUNCAN

rao international publishing company

CUPRINS

LBRIS

We know
books

ZANA

TOLLIN

CAPITOLUL I

ANUL 1922, ÎN TIMPUL DOMNIEI REGELUI GEORGE AL V-LEA

OLLINȘII *NU* SUNT ZÂNE. Chiar dacă și unii, și alții au aripi, zânele sunt ființe delicate și mult mai mici. Când era mic, Scăpărici a stricat una din greșeală și a trebuit s-o îndese în spatele unei tufe înainte ca prietenii lui să bage de seamă.

Pe lângă asta, zânele nu pot să-l cânte pe Si major. Reușesc să scoată un Si minor destul de drăgălaș, dar când ajung la Si major, sună de parcă o broască e călcată cu bicicleta.

Tollinșii consideră zânele niște ființe frivole și le folosesc uneori ca să-și șteargă interiorul pocalelor. De asemenea, tollinșii sunt mult mai puțin fragili decât zânele. De fapt,

cuvântul fragil nu li se potrivește absolut deloc. Sunt cam la fel de fragili ca o cărămidă.

Înainte de vara când lumea s-a schimbat, Scăpărici avea în fața lui o viață împlinită cu nimic mai periculos în ea decât niște trânte cu albine, ca să le alunge de pe flori sau ocazional un dans sub luna plină împreună cu alți tollinși. Tare-i mai plăcea să danseze, chiar și atunci când îi călca pe ceilalți pe degete sau se împiedica de câte o aripă de zână. Zânele nu se împiedicau și nu cădeau niciodată, așa că, atunci când voiau și ele să participe, tollinșii organizau, în schimb, un concurs de cântat. În Si major. Dacă zânele băteau din piciorușe și se hotărau totuși să participe, ajungeau să sune ca niște clopoței de argint înmuiți în supă și renunțau imediat. Tollinșii se dădeau în vânt după asta.

CUM SĂ ARUNCI ÎN AER TOLLINȘI

Când s-a născut Scăpărici, părinții lui se bucurau de o viață simplă, de zburat de colo-colo la poalele grădinilor oamenilor. Cel mai palpitant lucru care i se întâmplase era că fusese fugărit de două fetițe, cărora, din fericire, le-a distras curând atenția un ponei. Adulții nu reprezentau nici un pericol. Ei pur și simplu nu-i puteau vedea pe tollinși, nici chiar când erau foarte aproape de ei.

La început, tollinșii nu prea i-au băgat în seamă pe bărbații serioși, cu bărbi și cizme uriașe care apăruseră dintr-odată peste tot, măsurând lucruri cu bucăți de ață și dând din cap unul spre celălalt. Cu toate astea, în scurt timp, bărbații au schimbat fața micului sat Chorleywood.

Mai întâi au montat șine pentru trenuri zdrăgănitore și mai apoi și-au construit fabrica de artificii. Aceasta avea pereții foarte groși și acoperișul foarte subțire, așa, pentru orice eventualitate.

Pe tollinși nu i-a deranjat că artificiile erau testate. În unele nopți, Scăpărici venea împreună cu părinții și bunicii să-i privească pe bărbații serioși, cu bărbi cum le aprindeau, unul după altul. Pe atunci nici un artificiu nu avea culori și nici nu făcea svușșșș!¹ Nu făceau decât poc! și bărbații săreau în sus și aplaudau, de parcă ar fi fost încă copii.

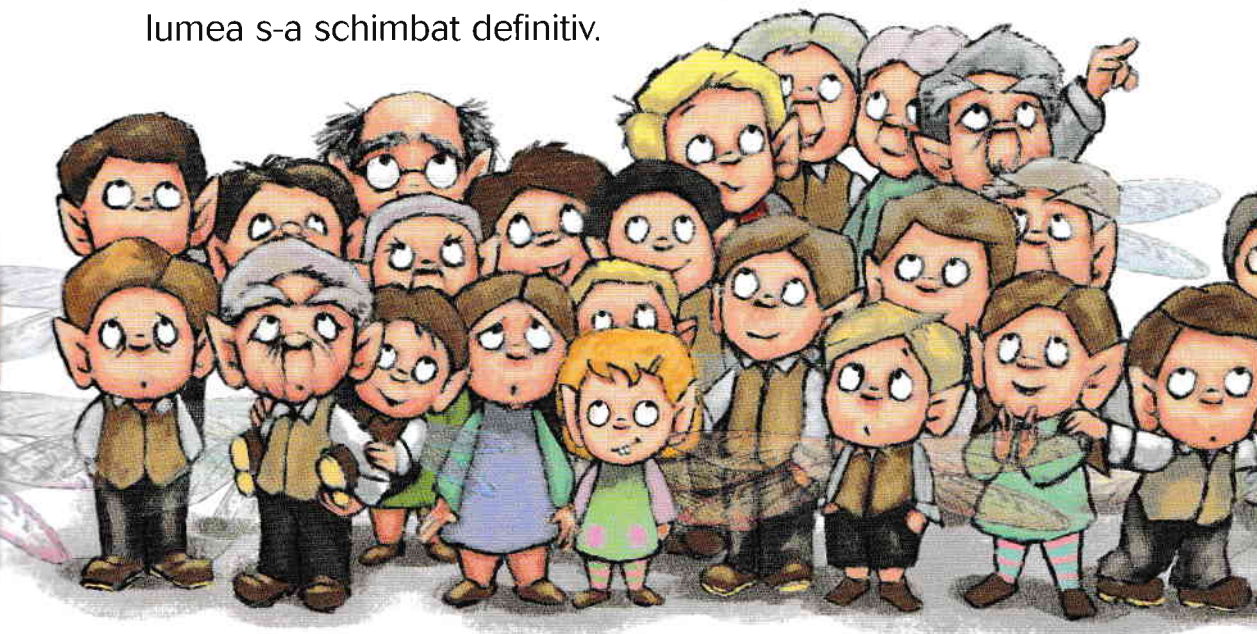
¹ Unii au sugerat că tollinși chinezi au fost folosiți în artificii acum mai bine de o mie de ani. Asta NU este acea poveste.

CUM SĂ ARUNCI ÎN AER TOLLINȘI

„Marea descoperire a artificiilor” a fost, de fapt, un accident. Unul dintre tollinșii cei mai tineri se apropiase prea mult de un artificiu de pe un banc de lucru din fabrică. Când nimeni nu se uita, cel mic s-a strecurat într-un tub cu ceva numit „Lumânare romană”. Tocmai când gusta un vârf din pulberea neagră dinăuntru, totul se întunecă și el s-a trezit în capcană.

Ceilalți tollinși l-au căutat, desigur, dar nu era nici urmă de el. În seara aceea, artificiile erau la fel, săltătoare și bolborositoare, dar când a fost aprinsă Lumânarea romană, lumea s-a schimbat definitiv.

Scăpărici era acolo, împreună cu întreaga familie. Încă își mai amintește cum a decolat Lumânarea romană, lăsând în urmă o dâră de scânteii albastre înainte să explodeze cu un buum! care îl răsturnă pe unul dintre bărbați. Barba acestuia era în flăcări când se ridică, dar asta nu-l împiedică să aplaude în timp ce încerca s-o stingă. În liniștea ce se lăsa, în aerul nopții, tollinșii auziră glasul celui mic care se pierduse.

– Ajutoooooooooor! striga el.

Tollinși mai în vârstă s-au uitat unii la alții și aripioarele lor au vibrat atât de puternic că de-abia s-au mai văzut. Au decolat în întuneric și unul dintre ei l-a prins pe micul tollin taman la timp.

Era învinețit tot, dar trăia, chiar dacă aripile îi erau zdrențuite. Ele aveau să-i crească la loc cu timpul, dar micuțul părea să fi surzit și nu mai înțelegea ce era întrebat.

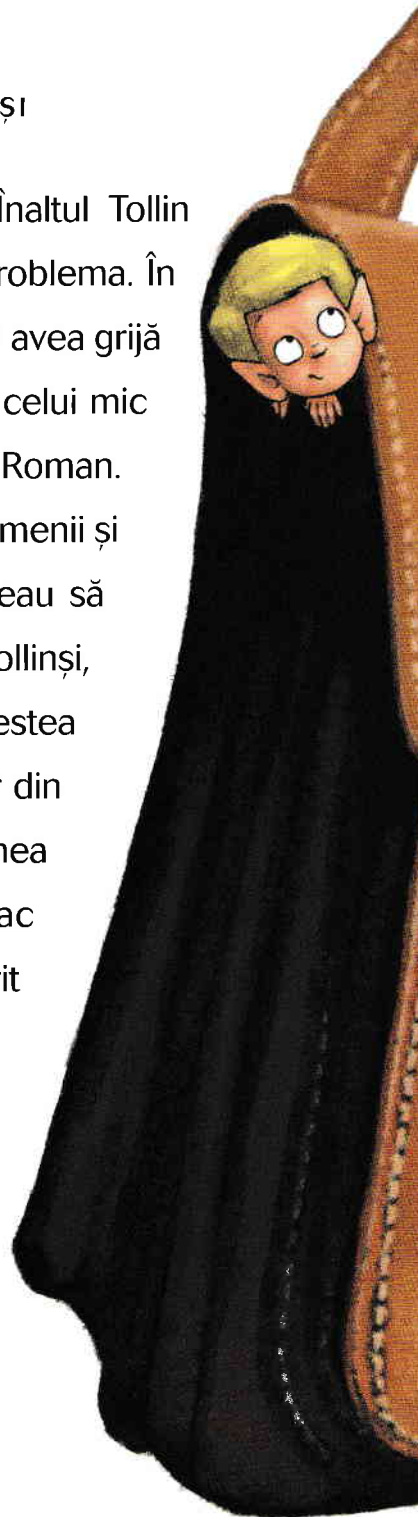
– Ce? tot zicea el. Am fost înăuntru, în artificiu! Nu, *înăuntru!* N-ați văzut? CE?

CUM SĂ ARUNCI ÎN AER TOLLINȘI

Adânc sub gara din Chorleywood, Înaltul Tollin convocase sfatul bătrânilor ca să discute problema. În vreme ce părinții lui se aflau la sfat, Scăpărici avea grija de cel pârlit, care tot striga: „CE?”. Numele celui mic era Cireașă, dar acum insista să i se spună Roman.

Tollinșii mai avuseseră de-a face cu oamenii și înainte. Erau ființe curioase și oamenii păreau să facă mai mereu ceva interesant. Puilor de tollinși, micuților tilletși, încă li se mai spunea povestea tollinsului care a încercat să dea jos un măr din pom și l-a lovit în cap pe tânărul care dormea dedesubt. Numele tânărului era Isaac Newton, și rezultatul a fost că a descoperit gravitația.

Ca tillet, Scăpărici chiar petrecuse ceva timp la școală, pentru că adormise într-un ghiozdan. Păstra o amintire frumoasă cărticicii pline de litere mari,

mere și albine pe care o adusese acasă. Lucru uimitor, în imagini albinele zâmbeau. Din câte putuse constata Scăpărici, albinele nu aveau deloc simțul umorului.

Șterpelirea cărții reprezentase un mare risc. Căci prima regulă a tollinșilor era că nimeni nu are voie să vorbească cu oamenii. Pentru tollinși era mai bine ca oamenii să nu știe de existența lor. La urma urmei, tollinșii nu erau prea rapizi și nici cine știe cât de agili. De-a lungul anilor fuseseră prinși de elice, aparate de tuns iarba sau rămăseseră încâlciți în sfoara câte unui zmeu până reușeau s-o roadă. Nu erau ei rapizi, dar erau foarte rezistenți. Unul dintre ei fusese înghițit de o pisică, iar aceasta

CUM SĂ ARUNCI ÎN AER TOLLINȘI

supraviețuise și ea, dar cu cât spunem mai puține despre asta, cu atât mai bine.

În cele din urmă, Înaltul Tollin a decis că nu se întâmplase nimic foarte grav. N-avea de unde să știe că oamenii cu bărbi erau mult mai entuziasmați de noul tip de artificii decât erau de vapoare, cizme impermeabile și bricege, toate luate la un loc.

Trăiseră cel mai interesant moment al vieții lor când tânărul Roman a zburat pe deasupra capetelor lor într-un artificiu și acum nu aveau să se lasă până când nu reușeau să recreeze clipa aceea minunată pentru ei.

Dacă tollinși ar fi știut despre roțile de foc, poate că ar fi zburat în altă parte a țării, să se alătore tollinșilor întunecați din Dorset sau tollinșilor de munte din Țara Galilor. Poate că s-ar fi suit chiar pe un feribot și ar fi plecat în altă țară, unde tollinși vorbesc cu accent și poartă berete. Dacă ar fi știut, poate ar fi reușit să evite multe dureri de cap, oboseală și, cel mai rău dintre toate, *sclavia*.